

Ođmev iz Afrike

ilustrovani mesečnik v prospah afriških
misijonov.

oooooooo

Izdaja
Klaverjeva družba.

oooooooo

Upravništvo:
Ljubljana, Pred škofijo št. 8.

oooooooo

LETO XIV.

Ljubljana, 1917.

M Mh
39254M Mh
39245

KAZALO.

	Stran		Stran
Uvodniki in sestavki.		Stari puščavnik Breakfast. Piše Sr. P. Heindl . . .	174
Vsak je svoje sreče kovač . . .	1	Misijonski dopisi.	
Ponovni poziv k misijon- skemu sv. obhajilu . . .	17	Beli očetje Lavžerijevi:	
Misijonsko delovanje v za- ledju. P. Gatterer, S. J. . .	33	Apostolski vikarijat Belgijski Kongo.	
Misijonska gorečnost med svetovno vojno. Dr. Bran- der	49	Pismo o. Van Houtte . . .	152
Julij, mesec dragocene Krvi Kako je nastala Družba sv. Petra Klaverja	98	Apostolski vikarijat Uganda.	
Imamo Afriko doma!	129	Pismo škofa Streicher . . .	82
Usmilite se nas!	145	Apostolski vikarijat Viktoria Nyanca.	
Božična zvezda	161	Pismo škofa Sweens	99
	178	Apostolski vikarijat Nyassa.	
Misijonski sestavki.		Pismo škofa Guillemé . . .	118
Cesar Franc Jožef I. in ka- toliški misijoni v Osrednji Afriki	23	Apostolski vikarijat Bangweolo.	
Češčenje naše ljube Gospe v Ugandi. Misijonar v Mill- Hillu	67	Pismo škofa Larue	134, 162
Afrikanski mučenci.		Očetje od Sv. Duha.	
Častitljivi oče Hijacint Fran- česki, S. J., mučenec v Eti- jopiji	37	Apostolski vikarijat Loango.	
Mučeništvo frančiškana An- dreja a Fez	81	Pismo o. Kieffer	21
Mučeništvo o. Abrahama Ju- rija, S. J., na otoku Mas- sanah, ob obrežju Rdeče- ga morja	114	Apostolski vikarijat Zanzibar.	
Dva angleška Trinitarca, oo. Patricij in Viljem	115	Pismo o. Rault	40
		Apostolski vikarijat Kilimandžaro.	
Lístek.		Pismo o. Rudler	164
Jožef Mtamaetti, P. Bellani . .	12	Apostolska prefektura Francoska Gvineja.	
Mihael Razafindrabinina. Sr. Iv. Berchmans	31	Pismo o. Lacas	101
Junaštvo desetletne katehu- mene. P. Basse	78	Apostolska prefektura Severni Katanga.	
Katehist Albert Randrianari- john. P. Delpuech, S. J. . . .	111	Pismo o. Callewaert	139
Spoved pri rodu Kikujcev. P. Rault	124	Misijon Kunene (Angola). Pismo o. Steinmetz	103

Lijonska misijonska družba.	
Apostolski vikarijat Obrežje slonove kosti.	
Pismo o. Diss	183
Apostolska prefektura Liberija.	
Pismo apost. prefekta o. Ogè	149
Očetje družbe Jezusove.	
Apostolski vikarijat Tananariva.	
Pismo škofa de Saune	115
Pismo o. Ravaille	147
Apostolski vikarijat Fianarantsoa.	
Pismo škofa Givélet	136
Apostolska prefektura Rodezija.	
Pismo o. Biehler	41
Pismo o. Kraupa	102, 180
Pismo apost. prefekta Sykes	148
Misijon v Katondue (Rodezija).	
Pismo o. Torrend	137
Sinovi najsv. Srca Jezusovega.	
Apostolska prefektura Bahr-el-Ghazal (Sudan).	
Pismo o. Beduschi	119
Kapucini.	
Apostolska prefektura Djibouti.	
Pismo apost. prefekta Paškal de Luchon	54, 150
Apostolska prefektura Belgijski Ubanghi.	
Pismo o. S. Carnonkel	55
Oblati Marije Brezmadežne.	
Apostolski vikarijat v deželi Bazuto.	
Pismo o. Thommerel	69
Družba Božje besede (Steyl).	
Apostolski vikarijat Togo.	
Pismo škofa Wolf	151

Oblati sv. Frančiška Saleškega.	
Apostolski vikarijat Reka Oranje.	
Pismo škofa Simon	3, 84
Premonstratenci.	
Misijon Maroantsetri na Madagaskarju.	
Pismo o. Alojzija	70
Duhovniki najsv. Srca Jezusovega.	
Apostolski vikarijat Stanleyevi slapovi.	
Pismo škofa Grizon	165
Misijonska družba sv. Jožefa (Mill-Hill).	
Apostolski vikarijat Zgornji Nil.	
Pismo o. Schoemaker	43
Pismo o. Mac Loone	167
Očetje iz Montforta.	
Apostolski vikarijat v Shire.	
Pismo škofa Auneau	19
Misijonarji Naše Lj. Gospé de la Salette.	
Apostolska prefektura Betafo (Madagaskar).	
Pismo o. Méchaud	138
Sestre sv. Jožefa Kluniškega.	
Pismo č. sestre prednice v Landanu	25
Usmiljene sestre sv. Vincencija.	
Pismo č. sestre prednice v Farafangani	44
Črni domačini.	
Pismo semeniščana Jožef Mpaği	135
Pismo nekega Malgaša	106
Pismo semeniščana Alojzija Ngobya	170
Kratki podatki raznih dospelih misijonskih pisem.	
6, 27, 46, 60, 71, 85, 106, 121, 141, 154, 171, 186	
Kratki misijonski dopisi.	
8, 26, 45, 75, 78, 109, 123	

	Stran
Raznovrstno.	
Glasovj iz kroga naših čitateljev	15, 31
Iveri in izreki	17, 113, 132
Molitev za spreobrnjenje poganov	19
Dušna premija 36, 49, 65, 81, 98, 132, 147,	188
Križarska vojska molitve za Afriko	48
Papež Pij X. in Mati božja dobrega sveta	64
Pismo apost. delegata Zdr. držav v Severni Ameriki, msgr. Boncano	65
Misijske družbe v svetovni vojni	76
Naša akcija ob prazniku sv. Treh kraljev	77
Izkaz od Družbe sv. Petra Klaverja podeljenih misijonskih milodarov l. 1916	89
K izkazu naših darov	95
Višjepastirsko priznanje	95
Iz Vatikana	97
Sv. kongregacija de Propaganda fide	113, 177
O delovanju misijonarjev	120
Kitajski misijonar o afrikan- skih misijonih	140
Odmev k letnemu poročilu	157
Kdo hoče sodelovati? F. F.	159
Iz listnice uredništva	160
Praznik sv. Treh kraljev	180

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

11, 30, 47, 63, 77, 96, 110, 123, 144, 158, 174,	187
--	-----

Seznamek odpustkov za ude Klaverjeve družbe.

16, 32, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 175,	188
--	-----

	Stran
Slike.	
Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev	1
Bivališče katoliškega zamorskega kralja Natanaela Griffith v Bazuto-deželi	9
Od kralja Natanaela Griffith sezidana cerkev	10
Sv. starček Simeon	17
Nova cerkev misijona sv. Jožefa v Nguludi	20
Zamorske žene, deklice in otroci misijona Nsesse	22
Sv. Jožef	33
Častiti o. Hijacint Frančeski	37
Vsled strele porušena cerkev v Namilyango (Zgor. Nil)	42
Cerkev v Namilyango s popravljenimi streho	43
Palača Njeguša v Abesiniji	53
Revna cerkev v Djibouti	49
»Črni« Marijini otroci v Ugandi	65
Kapela sv. Jožefa v Maroantsetri (Madagaskar)	70
Vožnja na reki Oranje	81
Semeniščniki iz apostolskega vikarijata Fernando Poo	97
Škof Sweets, apost. vikar v Viktoriji Njanci	100
Prečisto Srce Marijino	113
Škof Saune, apost. vikar v Tananarivi, o. Delour, rektor semenišča in o. Cape-devielle s semeniščniki	116
Kikujci razkosavajo žrtvano kozo	125
Sv. Peter Klaver razdeljuje živila med zamorske sužnje	129
Malo semenišče apost. vikarijata Kenya	131
»Marija Sorg« pri Solnogradu	145
Katoliški pogreb v deželi Bazuto	161
O. Mac Loone kot poročnik ob času vojske v Vzh. Afriki	168
O. Lazarevicz s svojimi spremljevalci na apost. potovanju	177
Lov na leve	181

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prospeh afriških misijonov.

Izdaja:

Klaverjeva Družba.

Upravništvo:

Ljubljana, Pred škofljo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1-50.

Vsebina številke meseca januarja:

Vsak je svoje sreče kovač. — Misijonski dopisi: Apostolski vikarijat reka Oranje. (Piše škof Simon.) — Apostolski vikarijat Belgijski Kongo. (Piše pater Van Houtte.) — Pisma misijonarjev (došla od 1. sept. do 1. okt. 1916.) — Kratki misijonski dopisi. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Listek: Jožef Mtamaetti. (Piše O. Bellani.) — Glasovi iz krogov naših čitateljev. — Sliki: Bivališče kralja Nathanaela Griffitha. — Od kralja Griffitha dozidana cerkev.

Kaj je Družba sv. Petra Klaverja? Pomožna družba v podporo zamorskih misijonarjev in za rešitev sužnjev?

Kako podpira Klaverjeva družba misijone? S tem, da ustmeno in po svojih spisih ljudstvo seznanja z misijoni ter s tem vnema katoličane za molitev in miloščino za misijone.

Kako se moremo udeležiti blagonosnega delovanja Klaverjeve družbe? S tem, da postanemo njeni udje,

1. kot udeleženci »Misijonske zveze« (letni prispevek 50 vin.);
2. kot podporniki ali pospeševalci (letni prispevek 2 kroni, za duhovnike 5 kron);
3. kot zunanji udje s tem, da se, kolikor jim dopuščajo stanovske dolžnosti, udeležijo delovanja notranjih udov (sodalinj);
4. kot notranji udje sodalinje ali takoimenovane »Pomožne misijonarke za Afriko« s tem, da posvetijo vse svoje dušne in telesne moči za vedno Družbi sv. Petra Klaverja ter v njenih hišah žive življenje in dela za afrikanske misijone.

Natančnejša pojasnila v tem oziru daje vrhovna voditeljica Družbe sv. Petra Klaverja, grofica M. T. Ledóchowska, Salzburg, Dreifaltigkeitgasse 12.

Kako najuspešneje podpiramo misijonske naprave? Ako kot podporniki pristopimo k Družbi sv. P. Klaverja.

Kaj se pravi: biti podpornik Družbe sv. Petra Klaverja? S svojim vsakoletnim prispevkom (2 kroni, duhovniki 5 K) podpirati naprave te družbe v prid afrikanskim misijonom.

Katere prednosti uživajo podporniki Družbe sv. Petra Klaverja? Deležni so mnogih odpustkov in vseh sv. maš, sv. obhajil, molitev in drugih dobrih del afrikanskih misijonarjev in misijon. sester kakor tudi krščanskih zamorcev, duhovniki uživajo razen tega še posebne prednosti.

Kje najdemo natančnejša pojasnila o delovanju in duhovnih prednostih podpornikov? V »pravilih za podpornike«, katere pošilja Družba na željo brezplačno.

Sv. Peter Klaver, apostol
zamoreev, prosi za nas!

ODMEV iz Afrike

Katoliški mesečnik
za pospeševanje
afriškega misijonskega
delovanja.

V zvezi z mnogimi afriškimi
misijonarji urejuje

grofica Ledóchowska.

==== Blagoslovljen ====
po Piju X. in Benediktu XV.

Vsak je svoje sreče kovač.

Vtisnimo si te besede v spomin zlasti ob pričetku novega leta in potem uravnajmo svoje mišljenje in delovanje, da bo naše življenje res srečno. Da res, od nas samih je odvisno, bo li prihodnje leto srečno in zadovoljno za nas. Ključ do prave sreče, dragi čitatelji, **pa je popolna vdanost v voljo božjo v vseh položajih našega življenja.** Ako bodo besede: »Zgodi se volja božja!« vedno in v vsem naše geslo, tedaj bomo križe in težave prihodnjega leta prenašali voljno, dà, nekako z veseljem, in postali nam bodo zlati ključ do nebeških vrat. O da spoznamo vsi, koliko srečo in sladek mir čuti oni, ki se brezpogojno in popolnoma vda v voljo božjo.

Toda zadovoljiti se ne smemo samo z lastno srečo. Ako smo se v vsem tako popolnoma vdali božji previdnosti, bomo tembolj čutili bedo onih nesrečnih, ki ne poznajo ljubelega Boga in katerim je vdanost v božjo voljo, ta

vir prave sreče, zaprt. Molimo torej zanje; saj je tudi zanje prišel Gospod na zemljo, tudi njim naj kmalu veljajo besede, ki jih govori sveta Cerkev na praznik svetih Treh kraljev: »... in služili mu bodo vsi narodi.« Da, pospešimo z duhovnimi in telesnimi deli usmiljenja ta dan! Že koj v začetku si napravimo načrt, kaj hočemo tekom celega leta storiti za blagor ubogih afrikanskih zamorcev. Na zunanji strani tega zvezka najdemo primerna navodila za uspešno delovanje. Zlasti se navadimo zmoliti vsak dan vsaj en očenaš in češčeno Marijo za spreobrnjenje poganov ter prejmemo ob gotovih časih, n. pr. vsak prvi ponedeljek v mesecu v čast sv. Duhu sveto obhajilo v ta namen. Za to pobožnost je prav primeren tudi praznik sv. Treh kraljev.

Predvsem pa danes sklenimo ostati neomejeno zvesti zgovornemu apostolu Afrike »Odmevu iz Afrike« ter ga vsak mesec prebrati od začetka do konca. In ko smo si ob njem okrepili duha in srce sami, ga dajmo tudi drugim kot prijetno in spodbudno razvedrilo.

O koliko dobrega moremo storiti na ta način! Četudi delujoč na tihem, postanemo lahko pravi apostoli, veliko lahko pripomoremo, da se bodo tudi ubogim afrikanskim rodovom vedno bolj uresničevale besede: »... in služili mu bodo vsi narodi.« — Seveda nas bo to stalo marsikatero žrtev; toda velikodušno srce se tega ne bo ustrašilo. Skrbimo, da vedno bolj pozabimo svoj lastni »jaz« in premagali bomo vse ovire. Za to milost prosimo na praznik obrezovanja Gospodovega s sledečo molitvijo:

Večna beseda! Edinorojeni Sin božji! Prosim Te, uči me prave velikodušnosti! Uči me služiti Tebi, kakor zaslužiš:

dajati brez preštevanja,
boriti se, ne oziraje se na rane,
delati brez prestanka,
žrtvovati se, ne iskaje drugega plačila kot zavest, da sem izpolnil Tvojo sveto voljo. Amen.

Take prave velikodušnosti želi vsem ljubim prijateljem misijonov in zvestim čitateljem »Odmeva«

uredništvo.

Misijonski dopisi.

Apostolski vikarijat reka Oranje.

Skrajno pomanjkanje osebja in sredstev — uspehi v duševnem oziru — to je v kratkih potezah žalostna, a vendar tudi tolažilna vsebina pisma, katero nam pošilja prečastiti škof Simon z dne 20. aprila 1916.

Ravno se vračam iz birmskega potovanja na zahodu vikarijata, kjer sem 200 novokrščencem podelil ta zakrament.

Po bedi najhuje prizadeti so misijoni Rietpoort, Stof Kraal in Lepelfontein. Misijonarjeva gorečnost je sicer ondi premagala mnogo težkoč, vendar ima revež prestati od protestantov še marsikatero sovražnost in nesreča njemu izročeni ovčic mu trga srce. A kljub temu je v preteklem letu dosegel lepe uspehe in z veseljem mi je predložil krstno knjigo z 200 imeni spreobrnjenec, od katerih je 50 v februarju prejelo zakrament svete birme. Stof Kraal ima sedaj lastno cerkev — skromno poslopje sicer, katero služi obenem tudi za šolo in stanovanje učiteljic in duhovniku. Upam, da dobi tudi Lepelfontein kmalu svojo cerkev; uredil sem vse potrebno ob mojem dvadnevem bivanju tamkaj, dodobra prepričan o dobri volji ubogega ondotežnega ljudstva.

Ker ni tamkaj nobenega primernege stanovanja, sem bival v neki koči iz bičevja, katera ne nudi svojim prebivalcem nobenega zavetja. Tudi šolski pouk se vrši v prostorih, izpostavljenih vsem vremenskim nezgodam.

Prihodnje leto upam s pomočjo naših dobrotnikov dovršiti novo stavbo, katera bo služila, kakor že omenjeno, za cerkev in šolo. K sreči sem mogel misijonarju, ki oskrbuje Rietpoort in obe podružnici, poslati duhovnega pomočnika. Tako bosta z združenimi močmi laže zmagovala skrbi dušnega pastirstva njima izročeni postaj.

Apostolski vikarijat Belgijski Kongo.

Poročila iz tega kraja so zdaj nekaj redkega. Zaraditega je bila naša vrhovna voditeljica močno razveseljena, ko je prejela zanimivo pismo patra Van Houtte; to pismo daje pregled o tamošnjih misijonih.

Visokorodna gospa grofica!

Sprejmite moja najiskrenejša voščila k novemu letu.

Pomnoženo delo v zadnjem času je krivo, da sem v svojih poročilih iz našega misijona Ibeke St. Terezija zaostal. Skušati

hočem Vas za to odškodovati. Predvsem mi dovolite, da Vam podam kratek statistični pregled o uspehih našega misijona v preteklem letu.

Skupna vsota sedaj živečih tukajšnjih kristjanov znaša 3340. Med letom smo imeli 1150 slovesnih krstov. Čas poskušnje za katehumene traja pol leta, v katerem času morajo redno prisostvovati katekizemskemu pouku v svoji vasi. Ker nam v sedanjem času primanjkuje mnogo sredstev, smo bili prisiljeni zmanjšati število katehistov; zato mora sedaj marsikateri katehist oskrbovati dva katehumenata. Zadnje mesece svoje poskušnje prebijejo katehumeni v misijonu samem, kjer si misijonarji zlasti prizadevajo navaditi jih na praktično krščansko življenje. Obiskovanje božje službe, kar jim doma ni bilo mogoče, jim vtisne našo sveto vero še bolj globoko v dušo. Ker je naš misijonski okraj zelo razsežen — imamo namreč katehumenate, ki so osem do deset dni hoda, 50—60 milj oddaljeni, zato imamo vedno katehumene, bolnike in slabe, ki ne morejo priti k misijonu, katerim moramo torej podeliti sveti krst v kapelici katehumenov.

Krstov, podeljenih v smrtni nevarnosti, je bilo tekom tega leta 965. To je zelo tolažilno število. Splošno se v tem velikanskem misijonskem okraju le malokdaj dogodi, da umrje kateri domačinov brez svetega krsta. Seveda se tu pa tam v takšnem slučaju sveti krst ne more podeliti v popolnoma pravilni obliki, ker dotičnik, ki je v smrtni nevarnosti, nima potrebnih lastnosti. Mišljenje zamorcev je nekoliko drugačno od našega, vendar smemo upati, da jih Bog v svoji usmiljenosti ne zavrže. Od teh, ki jih krstimo v smrtni nevarnosti, ostane zelo malo pri življenju, ker jih smejo naši katehisti krščevati le v največji sili.

Obhajil smo šteli v tem letu 46.150. Oni, ki v misijonu samem ali blizu njege stanujejo, so zelo zvesti v prejetanju svetih zakramentov. Vendar večina naših kristjanov je pet ali še več dni hoda od nas oddaljena in ti morejo priti le h glavnim praznikom cerkvenega leta. Mi jih odškodujemo s tem, da redno obiskujemo naše katehumenate in krščanske občine ter tam delimo svete zakramente. Na svojem zadnjem potovanju sem podelil 2850 svetih obhajil. Poleg tega sem na tem potovanju dajal dvakrat duhovne vaje, in sicer na dveh važnih točkah v središču, in jaz menim, da so prinesli ti dnevi ondotnim kristjanom obilo dušne koristi. Ker so tako zelo oddaljeni od misijona ter popolnoma brez verskega pouka, nasprotno pa okrog in okrog obdani od poganov, zato potrebujejo od časa do časa dušne pomoči in temeljitega pouka, da zopet lahko vztrajajo v boju.

Kakor boste, gospa grofica, razvideli iz teh števil, se je v teh štirih letih, odkar je ustanovljen misijon sv. Terezija, s pomočjo božje milosti veliko dobrega storilo v okolici Nkundu ob jezeru Leopolda II. Značilno je, da imajo ravno tisti najboljše voljo, ki so najbolj oddaljeni od misijona. Dobijo se vasi, kakor n. pr. Bafaki, ki ležé 5—6 dni hoda od misijona in v katerih imamo že do 300 kristjanov. In vsakokrat, kadar pridejo k nam, morajo medpotoma prestati marsikatero neprijetnost od strani poganov, skozi kojih vasi morajo potovati. Največ imajo prestati od Bolombov. Ti stanujejo v 10 vaseh in so le dva do tri dni hoda oddaljeni od misijona. Med njimi še nimamo nobenega kristjana, niti nobenega katehuma. Kristjani iz vasi Bafaki morajo iti skozi njihove vasi, kadar hočejo priti k misijonu. Ko ob takih prilikah Bolombi vidijo potovati cele trume mož, žen in otrok, takrat jih popolnoma brezumno ogledujejo. »Kaj vendar hočejo ti ljudje v Ibeke? Denarja, blaga, živeža, plesov, vsega tega tam ne dobijo; kaj torej? Mar niso neumni, da potujejo tako daleč, ker — kdo je videl Boga? Ali so naši očetje poznali Boga?« To so v splošnem govornice, ki jih morajo potujoči kristjani poslušati. A ti jim navadno niti ne odgovarjajo. Vendar, ali to ne kaže očitno, da je vera dar in da duh božji veje, kjer hoče. Eni pridejo od daleč, da poslušajo resnice naše svete vere, drugi sedijo poleg vira zveličanja, a se ne pripognejo niti do njega.

Velika tolažba nam je bilo spreobrnjenje mnogih poganov, ki so imeli več žen. Prvi zgled k temu je dal stari Lumete, mal glavar, ki je imel osem žen. Že v letu 1910., še pred ustanovitvijo sv. Terezije, ko se je šele komaj začelo govoriti o veri, je žrtvoval ta dobri starček svoj harem. Zagotavljam Vas, da so bile takrat take žrtve zelo velike. Zapreke moralčne, materielne in politične vrste so se jim stavile nasproti. Žene so bile njihovo veselje, njihovo bogastvo in zlasti njihov ugled. Kolikor več žen je imel kakšen glavar v svojem haremu, toliko bolj je bil čislán. Zato je bil pač iz poganskega vidika takšen korak velika nespamet. — Lumete se je vsemu ustavljal, zasramovanju in zaničevanju. V prvih dveh letih še ni imel posnemovalcev; šele v letu 1912. mu je sledil veliki glavar in od onega časa je izgubilo mnogoženstvo veliko na svojem sijaju. In nobenemu od teh se ni moglo pozneje ničesar očitati.

Tudi pri plemenu Batua se je naša vera že globoko ukoreninila. Po telesni postavi se ti nekoliko razlikujejo od drugih zamorcev. V kratkih besedah Vam hočem nekoliko opisati njihove šege. Sedaj živijo v ločenih vaseh; a to ni bilo vedno tako. Nekdaj je imel vsak imovitejši Nkunda svojega Batua. On je bil njegov gospodar, poiskal mu je ženo in otroci so bili go-

spodarjeva last. Vsak Batua je živel v bližini svojega gospodarja. Zdi se, da so se pozneje vzdignili zoper svoje gospodarje in se ločili od njih, in tako tvorijo sedaj samostojne vasi. Noben Batua se ne ženi izven svojega plemena in noben Nkundu ne zaužije jedi, katero bi pripravila Batua žena. Kdor bi se pregrešil zoper to, bi si nakopal večno sramoto. — Glavno opravilo tega plemena je lov; njihova stanovanja so borna. Mogoče Vam bom kdaj pozneje kaj več priobčil o tem plemenu.

Kakor sem že prej rekel, se je jela sveta vera tudi pri tem plemenu širiti. Mislil sem, da ne bomo imeli uspeha pri njih, ker je njihovo mišljenje še bolj navezano na pozemsko kakor pri drugih zamorcih, vendar imamo že precejšnje število katehumenov med njimi in 20 je že kristjanov. S tem, da se kažejo sprejemljive za našo vero, se bo tudi njih ugled pri plemenu Nkundu dvignil ter bodo prišli zopet do starih pravic.

Spomladi leta 1915. se je naenkrat pojavila v distriktu ekvatorja neka prerokinja, poganka, ki si je sama nadela ime Marija Nkoi. Govorila je, da so jo leopardi nesli v nebo in Bog ji je poveril neko posebno poslanstvo. Vsi njeni privrženci bodo med izvoljenimi, s katerimi bo ustanovila zemeljski raj, kjer ne bo treba umreti. S tem govorjenjem je pogane popolnoma zmotila. Končno je oblast dokazala, da je goljufinja ter jo zaprla. A nekateri pogani še niso verjeli ter so celo kristjane mučili zavoljo nje. Sedaj je spet mir.

Prevzvišeni gospod škof Van Rouslé so prišli na svojem birmanskem potovanju tudi v naš misijon. 1122 kristjanov je prejelo sveto birmo.

O strašnih dogodkih svetovne vojske zamorci sedaj ne govore več. Slednjič prihajam, gospa grofica, z neko prošnjo. Potrebovali bi dva čolna, da bi se olajšal stik z našimi krščanskimi občinami. Bilo bi zelo zaslužno, ako bi nam pomagali, da bi si nabavili vsaj en čoln; stane približno 2000 frankov.

Pisma misijonarjev.

(Došla od 1. septembra do 1. oktobra 1916.)

Sr. Pavla Hafner, Keetmanshoop, 28. julija. (»Naš gmotni položaj je vedno isti; beda je dan za dnem večja.«)

O. Van de Burgt, N. Herlaer, Nizozemsko, 5. septembra. (Zdaj šele so nam došla poročila o naših misijonih v Nemški Vzhodni Afriki. Škof Sweets in večina misijonarjev se počuti dobro. V Nyundo-Ruanda so pa žal Belgijski

grozno gospodarili. Angleži so v Ugandi internirali dva misijonarja iz Ukereva. V Nyunda (in tako menda tudi drugod) je od 4000 kristjanov ostalo komaj 300. Drugi so deloma pobegnili, deloma bili umorjeni ali pa umrli vsled bede in lakote.«)

O. Schoemaker, Namilyango, Zgornji Nil, 9. junija (piše, da njegovo misijonsko delo neutrudno napreduje. Med grozno nevihto 17. maja je udarila strela v cerkev; vendar je bila v šestih dneh škoda že popravljena.)

Sr. Stanislava, Landana, 26. julija. (»Mirno kakor nekdanj nadaljujemo svoje delovanje; saj smo daleč proč od strašnega grmenja topov. Mislim, da bi samo en strel iz topa vse naše uboge črnce pogнал v beg. Nikakor si ne morejo predstavljati teh vojnih grozot in neumljivo jim je, kako se morejo beli ljudje tako moriti med seboj.«)

O. Bouma, Alwor, Zgornji Nil, 18. julija. (»V velikⁱ denarni zadregi radi nabave nove mašne knjige, katera naj bi imela vse prenovitve, se obračam do Vas s srčno prošnjo za pomoč.«) Kateri dobrotnik bi bil naklonjen prispevati za nov missale?

Škof Larue, apostolski vikar, Kilubula, Nyasa-dežela, 18. julija (pošilja statistiko o delovanju v letu 1913, 1914, 1915 in 1916, katera znači vesele uspehe. Res ganljivo je brati o izredni velikodušnosti dobrih črncev tega vikarijata. Tako piše škof Larue med drugim: »Kljub veliki utrujenosti naši misijonarji niso opustili nobenega dela in ljubi Bog jim je dal moč, vse izvršiti. Dobri kateheti, videč našo bedo, so prostovoljno odstopili svojo skromno plačo. Iz istega vzroka so naši novokrščenci zastonj obdelovali naša polja, češ, »da se bodo njih duhovniki mogli preživiti in skrbeti za njihove duše.« In ono malo časa, kar jim ga je preostajalo od njih službe kot nosači, so kristjani, katehumeni in celo pogani pridno uporabili za pouk v sveti veri in prejem svetih zakramentov. »Pred vsem,« so vedno ponavljali, »hočemo služiti Bogu in rešiti svoje duše.«)

Škof Jalabert, apostolski vikar, Dakar, 26. avgusta (prosi za podporo, da more popraviti svetišče Naše ljube Gospe Odrješnikove v Goponguine, kjer za spreobrnjenje svojih rojakov neumorno deluje duhovnik-domačin, prečastiti gospod Ludovik Cezar. A ima se veliko boriti s pogubnim vplivom mnogoštevilnih mohamedancev, kateri bi z veseljem pozdravljali propast kapele Naše ljube Gospe. Potrebovali bi za tozadevna dela kakih 3—4000 kron.) Bi-li ne bila duhovita adventna miloščina, 8. decembra z malim darom prispevati za cerkev v Goponguine, da morejo ljubemu Jezusčku postaviti dostojne jaslice (tabernakelj)? (Opom. uredništva.)

Sr. Eleonora, O. S. D., King-Williams Town., 15. avgusta (prosi za nadaljnjo naklonjenost do njenih misijonov.)

O. Wolters, Villa Maria, Uganda, 26. julija. (Škof Streicher se nahaja, kakor poroča pisec tega pisma, začasno na potovanju. »Toda ker je čas, da pošljejo misijonski predstojniki svoja letna poročila, upa Prezvizišeni v kratkem poslati daljše zanimivo poročilo o misijonskem delovanju svojega vikarijata. Pridno nadaljujemo vroče molitve za dosego skorajšnjega miru; kajti tudi tukaj čutimo težke posledice vojske in nemogoče nam je tako delovati v blagor neumrjočih duš, kakor bi želeli.«)

Sr. Celina, Cabinda, 22. junija. (»Imeli smo na praznik Gospodovega vnebohoda 12 malih prvoobhajank. Nekatere izmed njih so imele komaj šest do sedem let. Čez osem dni pride ena teh malih k neki sestri ter vpraša: »Ali smem še nadalje iti k svetemu obhajilu? Se ne spominjam nobenega greha.« — O ljuba nedolžnost!

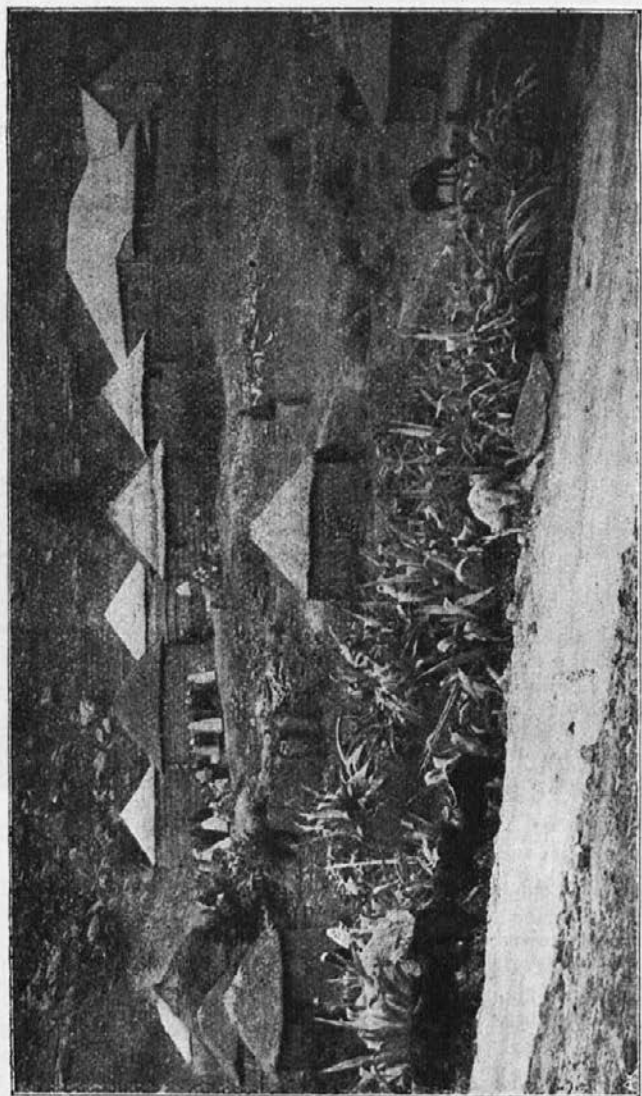
O. Bellecce, Bremersdorp, Swaci-dežela, 19. julija (prosi za podporo, da more plačati neki misijon zadržajoči dolg.)

Sr. Marcijena, Moouso, 26. avgusta. (Kljub vsem žrtvam in naporom, vzdržati misijon Jayewille, se je na našo veliko žalost določilo istega opustiti. S tem se zmanjša število sester in vendar bi bilo toliko dela, ker ljudstvo zlasti zadnji dve leti silno želi pouka v sveti veri ter nam rado-voljno prepušča obiskovati njihove bolnike in jih krščevati. Kako smo želele, da se naše naprave razširijo ter se ustanovi še več misijonov za sestre; tako pa se bomo za dolgo časa zadovoljili samo z eno postajo, kajti za prihodnost se nam ne obeta nobena pomoč. Ne morem Vam, spoštovana dobrotnica, popisati, kako nas tare zavest, da našim ubogim črncem ne moremo pomagati, ko bi vendar tako rade.«)

Krafki misijonski dopisi.

Število domačih duhovniških kandidatov narašča. Čim dalje traja vojska, tem bolj živo se čuti potreba po duhovnikih domačinih. Bog v svoji neskončni dobroti in modri previdnosti vzbuja poklice. Tebi, dragi čitatelj, gre sladka in toli zaslužljiva naloga, privedi z molitvijo in žrtvami te izvoljence do cilja. Plačilo apostolov te čaka za to plemenito dejanje. — Povzemaje iz pisma apostolskega prefekta O.

Dantina v Betafo (Madagaskar), ki ga piše dne 11. maja 1916 go-spej grofici Ledóchowski, se čutijo štirje učenci tega misijona za višji poklic: dva za duhovski stan, dva pa za redovno življenje pri bratih Maristih. »So to sicer še mlade kali.« piše oče Dantin med drugim, »toda dragocene so in ne govali jih bomo skrbno. Pri-poročam jih pobožni molitvi Vaše vzvišene družbe. Skrbeti se bo

Bivališče katoliškega zamorskega kralja Nathanaela Griffitha v Basuto deželi.

moralo za nova pomožna sredstva, da se morejo ti dragoceni darovi blagonosno razviti. Kako bi Vam bil hvaležen, ako bi mi mogli preskrbeti še dvoje prostih mest za semeniščnike!*) In kako uspešno bi na ta način poskrbeli za prihodnost našega dragega misijona, kateremu z ozirom na bogato žetev tako zelo primanjkuje delavcev!!«

Naporno je bilo potovanje, ki je premilostljivega gospoda škofa

Klaverja 4. maja 1916 sledeče: »Ravnokar dovršeno potovanje je bilo precej težavno, ker sem iz varčnosti potoval večinoma peš in sam: 1200 kilometrov, torej polovico pota je peljalo skozi grmovje. Toda čeprav je bilo to apostolsko potovanje zame priletnega moža zelo naporno, vendar mi je prinašalo mnogo dušne tolažbe, ker mi je nudilo obilo priložnosti za izvrševanje dobrih del, kakor tudi

Od kralja Nathanaela Griffitha zidana cerkev je končana.

Streicher, apostolskega vikarja v Ugandi, zadrževalo sedem mesecev izven lastnega misijona. Dommov se vrnivši piše Družbi sv. Petra

*) Prosto mesto za semeniščnika se ustanovi na ta način, da se založi glavnica 5000 kron; vendar se ta vsota tudi lahko plačuje v manjših obrokih, ali pa se udeležimo te naprave z enkratnim prispevkom pri takoimenovanem pobiranju. Tudi tukaj tvorijo številni mali darovi veliko vsoto, zato se vsak najmanjši prispevek sprejme s srčno hvaležnostjo. Sv. Vincencij Pavlanski pravi: »Kdor prispeva k vzgoji duhovnika, pomaga pri najlepšem delu.«

videč v vseh krajih, katere sem obiskal, vzorno krščansko mišljenje in življenje. Obiskal sem na tem svojem potovanju 17 misijonskih postaj ter podelil 7414 novokrščencem zakrament sv. birme. Misijonarji vseh postaj se trudijo z nadčloveškimi napori, da zabranijo propad, kateri preti njih apostolskemu delovanju; kajti povsod se čuti nazadovanje. Zlasti ne moremo sprejemati novih katehetov in učencev, to pa zaradi usode-

polnega pomanjkanja pomožnih sredstev, katera so bila prej v ta namen določena.«

Cerkev, katero je dal zidati katol. kralj dežele Bazuto, Nathanael Griffith, je dovršena. Škof Cénez, apostolski vikar, nam poroča o tem 18. aprila t. l.: 26. t. m. se bo slovesno blagoslovila Griffith-ova cerkev; to bo veličasten praznik za celo deželo, pravo ljudsko slavje. Nato se bom podal na vizitacijsko potovanje, katero bo trajalo približno en mesec.

Apostolska prefektura v Djibouti. Prečast. oče Paskal de Luchon piše 16. maja 1916 naši vrhovni voditeljici: »Naš skromen misijon Somali se v sedanjih težavnih razmerah komaj vzdržuje. Ozemlje, katero nam je določeno, ni ustvarjeno za razširjanje našega misijonskega delovanja. Zato nestrpno pričakujemo konca strašne vojske, želeč potem poskusiti, da prodremo dalje v notranjost dežele. So pokrajine, ležeče ob angleških Somali-kolonijah, kakor tudi ob

meji dežele Harar, ki so jako ugodne za poljedelstvo. Delovati hočemo na to, da se naši Somali navadijo rednega življenja. Izvedel sem, da so Somali v teh pokrajinah mirnejšega, dostopnejšega značaja kakor njih rojaki, živeči ob morju. Upajmo, da nam bo mogoče naseliti se med njimi. — Dela pri cerkvi v Djibouti, ki so bila tri leta ustavljena, smo zopet pričeli in upam, da bodo v teku tega leta dovršena. Od ustanovitve katoliškega misijona v Djibouti, t. j. pred 20. leti, se je služba božja vršila vedno v zasebnih prostorih. Lahko si mislite, kako težavno je bilo v takih krajih obhajati naše praznike in koliko nam je bilo prestatu vsled velike poletne vročine. Končno bodo naši verniki, ako Bog da, imeli svojo lastno, prostorno cerkev, ki bo ubogemu ljudstvu te dežele znamenje zveličanja. Božje Srce Jezusovo, čigar kip bo krasil naš zvonik, bo vse, ki še tavajo v smrtni senci poganstva, pritegnilo s svojo milostjo k sebi.«

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Linc. 3. oktobra. Vabilo Družbe sv. Petra Klaverja k **vojnemu misijonskemu predavanju** je našlo mogočen odmev. Visoki cerkveni dostojanstveniki, med njimi premil. g. škof Dr. I. M. G föllner, številna duhovščina, odlični lajki, gospe iz najvišjih krogov in mnogo drugih se je zbralo ob 7. uri v za to določenih prostorih. Po navdušenem pozdravnem govoru preč. prelata Dr. Lohninger-ja povzame besedo grofica Ledóchowska ter v ognjevitih besedah naslika sedanje težavno stališče misijonov v Afriki. Po končanem govoru, v katerem se je govorica opirala na svoje bogate izkušnje v službi misijonov, je blagovolil preč. g. škof toplo priporočati zaslužno delo za spreobrnjenje poganov ter končno vsem navzočim podelil svoj škofovski blagoslov.

Dunaj. 7. oktobra je došla semkaj naša vrhovna voditeljica, kjer namerava ostati tekom zime.

20. oktobra. V dvorani c. kr. akademičnega poslopja na vseučiliškem trgu prvo zborovanje podpornikov z

nagovorom vrhovne voditeljice. Dobro obiskanemu zborovanju je sledil številni pristop podpornikov k akcijskemu odboru.

6. novembra sprejem naše vrhovne voditeljice pri novem papeževem nunciju Msgr. Valfré di Bonzo. Visoki dostojanstvenik, kateremu je umrli generalni prefekt propagande, kardinal Gotti, Družbo pohvalno priporočal, je isti obljubil svoje največje simpatije in tudi v svojem novem stališču svojo posebno naklonjenost.

Jožef Mtamaetti.

(Piše O. Bellani, družbe sinov presv. Srca.)

Kakor apostoli Jezusovi, ki so bili vsi sinovi prostega ljudstva, izhajajo tudi naši kateheti večinoma iz ljudstva ubogih in potrebnih, katerih je med našimi urojenci veliko število.

Treba sicer priznati, da je prvi povod, kateri jih privede k nam, želja po zaslužku; toda kmalu čutijo tudi zanimanje za sv. vero. Prihajati začnejo k pouku in zadnji korak — spreobrnjenje — potem ni pretežaven.

Saj je Jezus tudi Mateja, sedečega ob mitnici, povabil, naj mu sledi, in postal je njegov apostol. — Prigodi se pa tudi, da pridejo mladeniči, katerim je videti že prvi dan, četudi navidez iskajoč le gmotnega zaslužka, da jih je privedla božja previdnost, ki jih hoče imeti zase. Tak slučaj, zdi se mi, je oni Jožefa Mtamaetti. Nikdar ne pozabim, kar mi je o njem pripovedoval o. superior ondotnega misijona. Je sicer skromna, vendar zanimiva povest.

»Onega dne,« tako pripoveduje misijonar, »sem bil res čisto potr. In kako tudi ne? Od osem gojencev, kateri so bili za čas prve poskušnje poslani v zavod za izobrazbo katehetov, jih je sedem pobežnilo domov. In ne samo, da so se med potjo odločili zapustiti misijon ter se udeleževati rajši plesa in drugih zabav, ampak so sklenili tudi, kar je še veliko hujše, misijon tako očrtniti drugim mladeničem, da nobeden mladenič več ne bo prosil za sprejem v šolo za katehete. Zdelo se je, da se jim je s pomočjo hudega duha njihov načrt posrečil. Dolgo časa je preteklo, ne da bi se mi kljub skrbnemu poizvedovanju in prigovarjanju posrečilo pridobiti drugih mladeničev za misijon.

In tako sem bil istega dne še bolj žalosten, kajti zvedel sem o ustanovitvi protestantovskega, le nekaj ur od naše postaje oddaljenega misijona. Kar zagledam proti večeru prihajati nekega mladeniča. Bil je inteligentne postave, krotkega pogleda in finega obraza, vendar pa je njegova zunanja oprava kazala popolnega zamorskega »gizdalina« v gala-obleki, namreč: dolgi, čez pleča in hrbet padajoči, močno namazani lasje, ravno tako mastni kos platna v velikosti namiznega prta, ki mu je služil za obleko, v roki sulico in kij, nikdar manjkajoči veliki nož, vtaknjen v nožnico živorumene barve, katero je krasil velikanski šop opičjih las.

»Kaj želiš m o s a k a« (mladenič)? ga vpraša misijonar.

»N g o e n d a n g o g e (želim dela),« odvrne dečko.

Misijonar ga pogleda in se glasno nasmeji. »Kako je mogoče, da iščeš dela! Zdi se mi, da si bolj sposoben za petje in ples, kakor za delo.«

»Ne, ne, resnično želim dela!«

»Mogoče,« odvrne misijonar, »toda jaz ne sprejemam takih ljudi, kateri bi delali samo en mesec.«

»Toda jaz hočem delati! Hočem postati tvoja lastnina!« je bil odgovor mladega moža. Zadnji stavek je izgovoril s takim naglasom, kakor človek, ki mu je stvar popolnoma resna.

Iz njegovega glasu je bilo spoznati, da misli odkritosrčno; vendar ga je hotel misijonar, že pre mnogokrat varan, podvreči še zadnji, odločilni poskušnji.

Treba je vedeti, da veljajo pri naših mladeničih, zlasti iz okraja Meru, dolgi lasje za vrhunec častihlepnosti. Ako se torej kateri odloči jih ostriči, je to nekako toliko, kakor če sklene pri nas kak gizdalin obleči meniško haljo, in to mi sme veljati kot migljaj, da ga sprejemam med katehete.

Ker je torej misijonar potreboval več kot sto delavcev, mladih učencev, in z ozirom na doživele prevare, se odloči staviti našemu prosilcu zadnji predlog.

»Čuj dečko,« mu pravi »sprejel bi te, toda tvoji — dolgi lasje!! Če ti ni nič na tem, da jih odstrižeš, pridi jutri in postaneš moj.«

Govoreč te besede opazuje misijonar črnca, da spozna, kak vtis bo napravila nanj ta zahteva. Toda mladenič mirno odgovori: »Kotonto!« (Nič mi ni na tem.) — Izgovoril pa je te besede, ki so ga gotovo stale nemalo premagovanja, z izrazom, kateri je misijonarja prepričal, da se je resnično odločil slediti klicu Gospodovemu.

Določil mu je torej dan prihoda in mladenič je prišel točno ter z ostrizeno glavo, kakor tudi brez vseh drugih nepotrebnih naveskov in lepoticja. Vendar pa tudi huđi duh ni miroval, hoteč koj v začetku napraviti zmešnjavo.

Bilo je nekaj dni po sprejemu, ko zapazi misijonar, da je naš mladenič, vrnivši se na večer v misijon, kjer je prenočeval, kar zahtevamo od vseh naših gojencev, želeč jih obvarovati slabe priložnosti, nenavadno žalosten in boječ. Tu torej imam! si misli in vpraša po vzroku. Vrli dečko mu na svoj priprosti način pripoveduje, kako se je v hiši nekega sorodnika sešel z onimi, nekoč iz misijona pobeglimi gojenci, in kako so si tile prizadevali ga pregovoriti, naj misijonarja zapusti. Strašili so ga z vsemi mogočimi rečmi, ter mu celo zagotovili, da bo zastrupljen, ali če temu uide, si ne bo mogel nikdar ustanoviti lastne domačije. Misijonar je moral porabiti vso svojo zgovornost, da ga prepriča o nasprotnem, in posrečilo se mu je pridobiti popolnoma njegovo zaupanje. Odslej je še z večjo vnemo izpolnjeval svoje dolžnosti ter se učil temeljnih resnic sv. vere.

V kratkem je postal Mtamaetti eden najpazljivejših v šoli in najpridnejši v izpolnjevanju raznih mu izročenihi služb. Zato je misijonar stavil vanj svoje najboljše nade. Znal je pridobiti tudi še druge mladeniče in tako je izvrševal apostolstvo kateheta že pred vstopom v zavod.

Napravil je leto poskušnje, vnemajoč s svojim zgleđom tudi druge, in prišel je čas vstopa za izobrazbo katehetov. Toda hudobni duh je še enkrat napel svoje moči, da ga odvrne od odločilnega koraka. Na večer, ko se je imel v zavodu pričeti učni tečaj, Mtamaetti-ja ni bilo nikjer.

Ker spada zavod v Mezu k misijonu Egoje, se je sporočilo o tem koj očetu superiorju in ta se poda drugo jutro v hišo mladega moža, da vidi, kako stvari stoje. — Prišel je ravno o pravem času, da ga zadrži, ko se je hotel v družbi drugih mladih ljudi podati v Fort Motindwa, da se uđinja neki karavani za nosača. Skušnjava, prislužiti si nekaj kron, ga je zadržala, da ni prišel v zavod, kjer seveda ne dobe drugega nego postrežbo in predpisano stanovanje. Bilo je pač tudi pomanjkanje, ki ga je privedlo do tega sklepa; kajti bližal se je čas, ko je trebalo plačati davek; vendar pa je bilo, kakor sedaj sam prizna, največ prizadevanje huđega duha, kateri ga je hotel na vsak način odvrniti od spreobrnjenja sv. krsta.

Vselej, ko se spomni tega dogodka, pravi, kako dober je bil oče misijonar, superijor ondotnega misijona, da je šel iskat njega, neumneža, ki je poslušal glas hudega duha.

Vstopivši v zavod, je koj pokazal, da je bil beg prejšnjega dne v resnici le skušnjava, ter je pomnožil iz ljubezni do pobožnosti svojo pridnost. Zlasti se je odlikoval s svojim zanimanjem za vse, kar zadeva sv. krst, da, bil je (da vse povem, kar mu dela čast) prvi, ki je prosil za sv. krst. Ker pa se z ozirom na odrasle držimo vedno pravila, ne se prenačiti, zato mu želje nismo koj uslišali, ampak je moral čakati še eno leto ter z vzglednim življenjem pokazati svojo stanovitnost. Naposled je vendar zasvital zanj presrečni, toliko zaželjeni dan. Veliki četrtek je po sv. krstu postal otrok božji; prejel je tudi za nagrado svoje pridnosti in kot nekako doto potrebno vsoto, s katero je mogel plačati staršem svoje neveste dolg, da ji niso delali ovir za nadaljnje bivanje v šoli za dekleta, kjer se uči potrebnih vednosti.

Res so prišli isti dan sv. krsta v misijonsko postajo z grožnjo, vzeti deklet domov ter jo rajši prodati drugemu, ki bo veliko več plačal zanj. Kako obžalovanja vredni so ti ubogi pogani, kateri, ako imajo hčerko za možitev, ne vedo nič boljšega ko prodati jo tistemu, kateri največ obljubi zanj, ter jo, ne zmeneč se za to, da je morda zaročena že drugemu, prisilijo slediti možu, katerega prej nikoli ni videla, ne poznala. Svojim dobrotnikom se ima Jožef Mtamaetti zahvaliti, da je mogla njegova Regina (tako je ime nevesti) ostati v šoli, kjer se z vso vnemo pripravlja na zakrament sv. krsta in sv. zakona, ki ga bo v kratkem prejela. Na ta način dobimo novo krščansko družino, ki bo pomnožila že tako tolažilno število pobožnih kristjanov v našem misijonu.

Glasovi iz krogov naših čitateljev.

Tudi vojna žrtev! Neka dobrotnica iz M. nam pošilja 21 kron, katere je prejela od neke redovnice kot zbirko njenih učencev. Sestra T. je postavila na mizo nabiralno pušico za zamorčke opozarjajoč otroke, da ni umestno v težavnih vojnih časih kupovati sladkarij. Rajši naj prihranjene novce darujejo v prid ubogih zamorčkov. V kratkem času se je na ta način nabralo 21 kron. Kaj ne, kako lepa je ta vnema naših malih! Bi-li ne bilo mogoče tudi odraslim, vsakemu po svoji moči,

posnemati ta zgled. Postavimo si enako pušico na očiten prostor ter se vprašajmo pri vsakem izdatku, je li res neobhodno potreben. Ako ne, hajdi z njim v pušico kot misijonska miloščina združena z dobrim namenom, da sprejme ljubi Bog to delo usmiljenja v pomoč ubogim dušam v vicah in jih reši iz očiščevalnega ognja. To, dragi mi, bi bila vojna žrtev, ne sicer za naše na bojnem polju se boreče vojake, ampak za padle, katerim toliko dolgujemo. Kaj bi bilo z našo očetnjavo, kaj z nami danes, ako bi bi ti junaki ne žrtvovali svojega življenja! Spominjajmo se jih torej v ljubezni.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v prospeh afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem in laškem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Podružnica Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred Škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve Družbe, gospej grofici M. Tereziji Ledóchowski, začasno **Salzburg**, Dreifaltigkeitsgasse 12.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca januarja:

Dne 6. januarja, na praznik sv. Treh kraljev.

Pogoji: Vreden sprejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očetu.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva Družba v Solnogradu. Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Natisnila Katoliška tiskarna v Ljubljani.

Moj misijonski spored.

(Pod tem naslovom hočemo vsak mesec prinašati kratka navodila za uspešno sodelovanje v prid afrikanskim misijonom.)

JANUAR. (Posvečen najsv. Imenu Jezusovemu.)

Tisoči ubogih zamorcev ne poznajo pravega Boga. Da se pomnoži število častilcev najsv. Imena v Afriki, hočem pomagati h krstu enega zamorca. V ta namen darujem 24 kron kot botrinski dar za preskrbo enega krščenca; ali (če tega sam ne zmorem) hočem to vsoto zbrati pri svojih znancih in prijateljih.

Darovi.

|| (Od dne 1. do 31. oktobra 1916.)

Za afriške misijone: Preč. župnijski urad št. Lovrenc ob Temnici 300 K, A. Fortunat 23 K, M. Ferlan 3 K, H. Dolinšek 10 K, I. Čop 3 K, preč. župni urad sv. Jurija ob Taboru 270 K, po A. Mandelc za najpotrebnejše misijone 20 K, M. Farkaš 70 v, T. Rožman 1 K, Pohleven 1 K 65 v, T. Fille 11 K 65 v, Polajžer 16 K, č. Šolske sestre v Šmihelu nabrale 7 K, preč. gosp. R. Logar 2 K, N. N. 10 v.

Za sv. maše: J. Koren nabral 48 K, M. Zibret 20 K, H. Dolinšek 40 K, T. Beranič nabrala 116 K, Frajle 20 K, Jakopič 2 K, Juvan 4 K, Kastelic 2 K, Verbajš 16 K, K. Premru nabrala 24 K, N. N. 10 K, J. Esih 2 K.

Za stradajoče: Preč. g. župnik G. Presečnik 5 K 5 v, J. Prijatelj 1 K, M. Gregorač 7 K 50 v, H. Pance 1 K.

Za gobavce: Neimenovana 20 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: A. Warmuth, prispevek za odkup in botrinski dar dveh deklic na ime Agata in Alojzija, 60 K, neimenovana, botrinski dar deklice na ime Ana, 24 K, po N. Verhove, prispevek za botrinski dar deklice na ime Neža, 20 K, J. Božnar, prispevek za botrinski dar dečka na ime Janez, 20 K, po preč. g. sup. Javšovec za botrinski dar dveh dečkov na ime Anton Pad. in Jožef ter deklice na ime Johana 80 K.

Za semeniščnike: F. Zelenik 5 K, J. Horvat 2 K, A. Božnar 5 K, M. Jenko 3 K, J. Koren 4 K, M. Koren 2 K, M. G. Pernat 20 K, A. Žalmanek 1 K, M. Hoffman 1 K, J. Frass 50 K, po preč. g. I. Omaha od neim. dobrotnice 25 K.

Za katehiste: G. Zelenik 5 K, M. Kostanjevec 5 K, G. Železnik 3 K, A. Božnar 5 K, M. Jenko 3 K, Kmet 2 K, M. Koren 1 K, J. Koren 1 K, T. Beranič 6 K, M. Kokalj 1 K, preč. g. župnik Kumer 2 K, po F. Valencič nabrano 32 K, po preč. g. I. Omaha od neim. dobrotnice 25 K, K. Štih 5 K, Neimenovana 40 K.

Za kruh sv. Antona kot prošnja in zahvala: I. Wochinz 5 K, J. Štular 1 K, N. N. 2 K, N. N. 2 K, A. in M. Fajfar 40 v, M. Ljukič 5 K, T. Beranič nabrala 25 K 40 v, V. Dvoršak 2 K, T. Črček 5 K, M. Kodala in F. Rahle nabrala pri Celjskih dobrotnikih 32 K, N. N. 10 K, J. Quantschnig 2 K, N. N. 2 K, Verbajš 6 K, M. Mahr 10 K, M. Farkaš 4 K, A. Kobola 3 K 50 v, T. Čarek 1 K, A. Kučar 5 K, T. Fille 6 K, J. Zadnik 1 K, J. Žužek 1 K, M. Kaplan 2 K, N. N. 2 K 10 v, F. Kurent nabrala 2 K, M. Pikec 2 K, M. Kastelic 80 v, F. Uršič 4 K, E. Dolinšek 5 K, M. Zupančič 1 K 70 v, preč. g. sup. Javšovec nabral 805 K, M. Bullinger 5 K, rodbina Brič 1 K, F. Fakin 4 K, F. Furlan 2 K, A. Arzon 1 K, A. Stih nabrala 17 K, A. Lorbek 5 K, A. Cugelj 3 K, N. N. 20 v, A. Juvan 5 K, po Sikula 1 K, M. Jordan nabrala 5 K, M. Zarnik 2 K, A. Benda 4 K 20 v, preč. g. J. Palir 20 K, M. Volave 5 K 60 v, zavod »Josefinum« 3 K 60 v, A. Ferme 50 v, M. Strovs 1 K,

F. Požun 1 K, A. Kot 8 K, B. Terjašek nabrala 3 K 30 v, N.⁵Primo 1 K 40 v, F. Grmovnik 6 K, M. Stanko 2 K, A. Sajovic 2 K.]

Za Klaverjev vinar: J. Petriček 40 v, nabrano v tobačni tovarni po R. Širca 40 K, J. Račič 8 K, F. Končan 9 K 62 v.]

Za zvezo otrok za Afriko je bilo nabranih 1, K, 82 v. (Natančneje glej v Zamorskem otroku!)

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih oseb 6 K, je bilo nabrano po: M. Nušič 15 K, E. Furich 2 K, T. Beranič 53 K, T. Črček 16 K, H. Trobina 20 K, J. Quantschnig 2 K, F. Verbajš 4 K, J. Adamič 9 K, L. Margaretič 10 K, Pogačar 2 K, A. Mandelc 12 K, A. Zajdala 8 K, I. Pohleven 2 K, A. Kučar 10 K, M. Grebenc 4 K, M. Kaplan 2 K, A. Juršek 8 K, M. Kastelic 14 K, A. Vidmar 2 K, M. Zupančič 52 K, A. Paravia 22 K, A. Seljak 5 K, A. Polajžer 2 K, Lorbek 5 K, I. Pečnik 37 K, M. Starec 3 K, N. Polak 2 K, M. Fifnja 2 K, M. Žagar 2 K, M. Jordan 5 K, M. Lupis 11 K, M. Bunjevec 63 K, zavod »Josefinum« 7 K, J. Koren 10 K, Frajle 2 K, K. Mohar 6 K, č. Šolske sestre v Šmihelu 2 K, po preč. P. Rafaelu 12 K, Skubic 2 K,

Za misijonsko zvezo: T. Beranič 2 K, T. Fille 50 v.

Za misijon Očetov sv. Duha: A. Kučar 5 K.

Za nabavo verskih knjig v zamorskem jeziku: A. in M. Fajfar 2 K, A. Zajdala nabral 7 K, F. Nosan 2 K, rodbina Žitko 10 K, A. Vidmar 1 K, Sušteršič 1 K.

Podporniški prispevki: A. in M. Fajfar 4 K, J. Quantschnig 2 K, A. Kobola 2 K, T. Jurčak 2 K.

Božje kraljestvo na zemlji razširja,

kdor utrjuje versko zavest med krščanskim ljudstvom ter pospešuje misijonsko delovanje med pogani. Lahek in zelo primeren pripomoček k temu je razširjanje sledečih misijonskih časopisov:

„**Odmev iz Afrike**“. Katoliški mesečnik za pospeševanje afrikanske misijonske misli. Izhaja v slovenskem, nemškem, češkem, poljskem, laškem, madžarskem, francoskem, angleškem in portugalskem jeziku. — Cena letno s poštnino K 1'50.

„**Zamorski otrok**“. Ilustrovan katoliški mesečnik za mladino, ki naj isto vnema k ljubezni do naših najrevnejših črnih bratov. Izhaja v istih jezikih kakor »Odmev iz Afrike«. Cena letno s poštnino K 1'—, posamezne številke 10 vin.

Klaverjev koledar 1917. Izhaja v petih izdajah in stane s poštnino vred v slovenskem jeziku 36 vin., v nemškem 65 vin., v poljskem 70 vin., v češkem 92 vin., v mažarskem 36 vin., v italijanskem jeziku 36 vinarjev.

Ta koledar se je Slovencem tako priljubil, da ga bomo morali ponatisniti; drugi natis bode koncem januarja gotov. Prosimo cenjene naročnike, da nas še z mnogimi naročbami razveselijo.

